

Arrest

nr. 219 402 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 23 november 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: R., S.

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: Medjez El Bab

nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

( ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 07/01/2015. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging en tegenspraak, van het algemeen rechtsbeginsel "*audi alteram partem*" en van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest). Tevens voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EXPOSE DU MOYEN UNIQUE PRIS DE

- La violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, notamment en ses articles 62 et 74/13 ;
- La violation de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH) notamment en ses articles 8 et 12 ;
- La violation des articles 22 et 22bis de la Constitution ;
- La violation de la Convention de New-York sur les droits de l'enfant, notamment en ses articles 2 et 3 ;
- La violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment en ses articles 2 et 3 ;
- L'erreur manifeste d'appréciation ;
- La violation du principe de motivation matérielle des actes administratifs, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe selon lequel l'administration doit statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments de la cause ;
- La violation du principe de légitime confiance ;
- La violation du principe général de droit du respect des droits de la défense et du contradictoire, du principe général de droit « audi alteram partem » ;
- la violation des articles 7, 41 et 47 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Première branche

EN CE QUE la partie adverse a pris à l'encontre du requérant un ordre de quitter le territoire sans l'avoir entendu au préalable ;

ALORS QU'il existe un principe général de droit « qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts » ;

Qu'il s'agit du principe général de droit belge « audi alteram partem » qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que :

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. » ;

Que ce principe général de droit s'applique au cas d'espèce dans la mesure où l'annexe 13 délivrée au requérant est une mesure défavorable ;

Que le principe « audi alteram partem » est également consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des articles 41, 47 et 48 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. I-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18

octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

83 Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84 Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85 Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que le Conseil d'Etat, dans un deuxième arrêt rendu le 19 février 2015, précise également que « Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, *Khaled Boudjlida* point 34) » ;

Que la partie adverse, lorsqu'elle prend une annexe 13 telle que la décision attaquée, doit tenir compte « de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette disposition constitue la transposition en droit belge de la directive 2008/115/CE tel qu'il ressort de la lecture de la disposition en question et des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que la partie adverse met ainsi en oeuvre le droit de l'union en adoptant l'acte attaqué rendant ainsi applicable au cas d'espèce la Charte des droits fondamentaux ainsi que les principes généraux du droit de l'Union Européenne ;

Qu'un ordre de quitter le territoire constitue indéniablement une mesure défavorable qui nécessite que l'étranger soit entendu ou à tout le moins ait l'occasion de faire valoir ses moyens de défense, préalablement à l'adoption de la décision ;

Qu'en l'espèce il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse ait donné la possibilité au requérant de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué ;

Que le droit d'être entendu implique pourtant que l'administration informe la personne de la mesure défavorable qu'elle envisage de prendre à son encontre et lui permette de formuler ses observations à ce sujet avant la prise de la décision en question, quod non en l'espèce ;

Que le droit d'être entendu a pour objectif de permettre à l'administration de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments d'un dossier et de garantir à l'étranger que les éléments importants de sa situation personnelle seront pris en considération dans le cadre de l'adoption de la décision défavorable, en l'espèce la décision d'éloignement ;

Que le droit d'être entendu permet en outre à la partie adverse de s'assurer lors de la prise d'une mesure d'éloignement du respect de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 qui pour rappel se lit comme suit : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » ;

Qu'en l'espèce, le requérant a été contrôlé par la police et amené au commissariat le 23 novembre 2018;

Qu'il a été interrogé et a donné des informations importantes pour la prise de la décision attaquée ;

Qu'il a notamment fait part de la déclaration de mariage qu'il a signée avec sa future épouse de nationalité belge le 19 novembre 2018 ;

Qu'il a également indiqué que sa future épouse est enceinte de son enfant ;

Que suite à cette audition, il s'est vu notifier un ordre de quitter le territoire pris le 24 mai 2018, soit six mois auparavant ;

Que si le requérant a effectivement été interrogé, il ne l'a donc été que postérieurement à la prise de l'ordre de quitter le territoire attaqué, en violation du droit d'être entendu qui implique d'entendre l'étranger avant la prise de la décision d'éloignement ;

Que la situation du requérant a fort changé depuis le 24 mai 2018, date à laquelle l'ordre de quitter le territoire attaqué a été pris ;

Qu'en effet, il a depuis lors concrétisé son projet de mariage avec sa compagne en signant une déclaration de mariage à la commune le 19 novembre 2018 ;

Qu'en outre, sa future épouse est tombée enceinte de ses oeuvres postérieurement à la prise de l'ordre de quitter le territoire attaqué ;

Qu'elle est en effet actuellement enceinte de 13 semaines (pièce 2), soit un peu plus de trois mois ;

Qu'elle n'était donc pas encore enceinte au mois de mai 2018 ;

Que ces nouveaux éléments dans la situation du requérant sont extrêmement importants pour la prise de la décision attaquée ;

Que la partie adverse a eu ou aurait du en avoir connaissance via les agents de police qui ont entendu le requérant avant la notification de l'ordre de quitter le territoire ;

Que, partant, la partie adverse se devait d'en tenir compte et ne pouvait aucunement se contenter de notifier au requérant un vieil ordre de quitter le territoire pris six mois plus tôt et motivé de manière inadaptée à la situation actuelle ;

Que le droit d'être entendu n'a donc pas été respecté par la partie adverse lorsqu'elle a pris la décision attaquée ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu ;

Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse prend à l'encontre du requérant un ordre de quitter le territoire motivé de la manière suivante :

« Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 07/01/2015. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende : « De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. » Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan bechouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). » ;

ALORS QUE le requérant a fait une déclaration de mariage le 19 novembre 2018 avec sa compagne, Madame A. V. M., avec qui il est en couple depuis 2 ans et avec qui il cohabite depuis mai 2017 ;

Que l'Officier de l'Etat civil a décidé de faire procéder à des enquêtes complémentaires ;

Qu'ils attendent actuellement d'être convoqués pour être entendus ;

Que leur procédure de mariage est donc encore en cours ;

Que le droit au mariage est un droit fondamental garanti par l'article 12 de la CEDH ;

Que la décision attaquée porte clairement atteinte au droit du requérant de se marier dans la mesure où son éloignement du territoire l'empêcherait de procéder aux formalités administratives et d'enquête nécessaires pour que son mariage soit célébré ;

Que l'Officier de l'Etat civil n'a encore pris aucune décision concernant la célébration du mariage du requérant et de sa compagne et a annoncé vouloir faire procéder à des enquêtes ;

Que, dans ces conditions, il est évidemment indispensable que le requérant demeure sur le territoire pour pouvoir répondre aux éventuelles convocations dans le cadre de son dossier de mariage ;

Que la circulaire du 17 septembre 2013 relative à l'échange d'informations entre les Officiers de l'état civil et l'Office des Etrangers à l'occasion d'une déclaration de mariage ou d'une déclaration de cohabitation légale d'un étranger en séjour illégal ou précaire prévoit quant à elle la suspension de l'ordre de quitter le territoire notifié à un étranger « qui s'est vu délivré un accusé de réception (article 64, § 1er, du Code civil) ou un récépissé (article 1476, § 1er, du Code civil) » dans le cadre d'une déclaration de mariage ;

Que le principe de légitime confiance veut qu'une administration qui déclare que les ordres de quitter le territoire sont suspendus à l'occasion d'une déclaration de mariage ne s'empresse pas de prendre un ordre de quitter le territoire dès qu'elle est informée d'un projet de mariage et de sa concrétisation imminente ;

Qu'en outre, il n'est pas impossible que l'officier de l'Etat Civil décide de refuser de célébrer le mariage du requérant et de Madame A. V. M., auquel cas ils doivent pouvoir saisir le Tribunal de la Famille pour exposer leurs arguments ;

Qu'en pareille hypothèse, la présence des intéressés serait exigée par le Tribunal ;

Que la motivation de la partie adverse est tout à fait insuffisante et lacunaire au regard des éléments qui viennent d'être invoqués et viole le droit au mariage du requérant ;

ET ALORS QUE la décision attaquée constitue une claire violation de la vie privée et familiale du requérant qui est protégée par l'article 22 de la Constitution ainsi que par l'article 8 de la CEDH, ce dernier se lisant comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »;

Qu'en outre, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précise que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » ;

Qu'il est indéniable que la relation que le requérant entretient avec sa future épouse sur le territoire belge est protégée par le droit au respect de la vie familiale ;

Que, selon la Cour européenne des droits de l'homme, « la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits. » (CEDH, arrêt K. & T. c. Finlande du 12 juillet 2001, § 150) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé, dans un arrêt du 3 avril 2012, que : « le concept de « vie familiale » visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage, mais peut englober d'autres relations de facto (voir, parmi beaucoup d'autres, Marckx c. Belgique, 13 juin 1979, § 31, série A no 31 ; Keegan c. Irlande, 26 mai 1994, § 44, série A no 290 ; Kroon et autres c. Pays-Bas, 27 octobre 1994, § 30, série A no 297-C ; X, Y et Z c. Royaume-Uni, 22 avril 1997, § 36, Recueil des arrêts et décisions 1997-II, et Emonet et autres c. Suisse, n° 39051/03, § 34, CEDH 2007-XIV). Pour déterminer si une relation s'analyse en une « vie familiale », il peut se révéler utile de tenir compte d'un certain nombre d'éléments, tels le point de savoir si les partenaires cohabitent, la durée de leur relation, la question de savoir s'ils ont, d'une quelconque manière, par exemple en ayant des enfants ensemble, démontré leur engagement l'un envers l'autre. » (CEDH, arrêt Van der Heijden c. Pays-Bas du 3 avril 2012, § 50) ;

Qu'en l'espèce, le requérant et sa compagne sont en couple depuis 2 ans et cohabitent depuis un an et demi ;

Qu'ils ont clairement démontré leur engagement l'un envers l'autre par leur volonté de se marier et de fonder une famille, la compagne du requérant étant actuellement enceinte ;

Qu'en outre, le requérant entretient également avec sa tante et ses cousins qu'il voit régulièrement des relations constitutives de vie familiale, ou à tout le moins de vie privée ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme a déjà jugé que la relation entre un oncle ou une tante et ses neveux ou nièces pouvaient être constitutives d'une vie familiale (CEDH, Boyle c. Royaume-Uni, rapport de la Commission, 9 février 1993) ;

Que le requérant peut par ailleurs également se prévaloir d'une vie privée en Belgique, développée durant ses 4 années de séjour sur le territoire ;

Que la notion de vie privée reçoit une acception très large puisque « cette notion devant au moins être comprise comme le droit pour tout individu de développer et d'entretenir des relations sentimentales, mais également amicales et professionnelles » (C.E.D.H., 16 décembre 1992, arrêt Niemetz c. Allemagne ; C.E.D.H., 27.06.1997, arrêt Halford c. Royaume Uni) ;

Que dans l'affaire Omojudi c. Royaume-Uni, la Cour EDH a rappelé que « l'article 8 de la CEDH protégeait également le droit de nouer et d'entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il pouvait aussi englober des aspects de l'identité sociale d'un individu, de sorte qu'il fallait accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les migrants établis dans le pays et la

communauté dans laquelle ils vivaient faisaient partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8, indépendamment de l'existence d'une « vie familiale »;

Que l'intégration sociale d'un étranger dans le pays dans lequel il réside de longue date est un facteur qui est pris en considération de manière positive par la Cour européenne des droits de l'homme dans l'appréciation de l'existence d'une vie privée et familiale sur le territoire de l'Etat en question (C.E.D.H., 9 octobre 2003, arrêt Slivenko c. Lettonie, § 95) ;

Qu'en l'espèce le requérant est arrivé en Belgique fin 2014 et y réside depuis lors ;

Qu'il a construit sa vie en Belgique et s'est intégré dans la société belge ;

Qu'il a de nombreux amis et connaissances en Belgique ;

Que la vie privée et familiale du requérant sur le territoire belge est donc établie ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, Iatridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). »

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que, quand bien même votre Conseil considérerait, conformément à sa jurisprudence constante, qu'il n'y a pas ingérence et qu'il n'y a donc pas lieu d'appliquer le paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH dans le cas d'espèce dans la mesure où il ne s'agit pas du retrait d'un droit de séjour, la partie adverse était néanmoins tenue, sur la base de son obligation positive, de procéder à une balance des intérêts en présence ;

Qu'en effet, dans l'hypothèse où il n'y a pas ingérence, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner la situation sous l'angle de l'obligation positive de l'Etat et déterminer si celui-ci est tenu d'autoriser le séjour pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Que la Cour européenne des droits de l'homme considère que « dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble.» (CEDH, arrêt 50435/99 du 31 janvier 2006, Affaire Rodrigues da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, §39);

Que le Conseil du contentieux des étrangers a jugé que :

« Dans la mesure où il n'est pas contesté qu'il s'agit d'une première admission, il ne saurait être considéré que l'acte attaqué implique une ingérence dans la vie privée. Il convient toutefois d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée de celle-ci. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de rappeler que l'étendue des obligations pour un l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y réside varient en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général (voir parmi d'autres :Abdulaziz,Cabales et Balkandi c Royaume-Uni, 28 mai 1985 et récemment Osman c. Danemark, n°38058/09, §54, 14 juin 2011).» (C.C.E., arrêt n° 78278 du 29 mars 2012);

Que dans un arrêt du 20 janvier 2015, la Cour d'appel de Liège a considéré dans une espèce similaire à celle qui nous occupe que :

« L'appelant invoque que l'intimé savait qu'il était en séjour irrégulier et que le fait d'invoquer le droit à la vie privée ne lui confère pas un droit au séjour.

L'ordre de quitter le territoire et son exécution demeurent discrétionnaires dans le chef de l'administration.

L'appelant avait cependant le devoir d'apprécier la proportionnalité de son acte par rapport au droit fondamentale de l'intimé à une vie privée et familiale.

Il est vrai que l'intimé ne disposait pas du droit au séjour quand il a rencontré P.G. et quand il a formulé avec elle une demande de célébration de mariage.

Ils vivaient cependant ensemble depuis un an et devant le Conseil du Contentieux, l'intimé, domicilié avec P.G., avait déjà invoqué la cohabitation de même que le projet d'introduire une demande de cohabitation légale.

Peu de temps après, un dossier de célébration de mariage a été finalisé, le mariage étant fixé au 20 septembre 2014 duquel l'Officier de l'état-civil a sursis à la célébration durant 2 mois.

Il s'avère que dans le délai de 2 mois prévu pour ce faire, le Parquet n'a pas formé opposition.

Le mariage est prévu pour le 20 décembre 2014.

Cela signifie que la situation familiale invoquée qui a fait l'objet d'un contrôle circonstancié n'était pas feinte et n'a pas révélé une tentative de mariage simulé.

Or, si l'intimé était expulsé, il ne pouvait revenir dans un proche avenir.

Et sa future épouse ne pouvait quitter le territoire belge du jour au lendemain pour aller vivre au Cameroun alors qu'elle travaille en Belgique et doit justifier de revenus stables et réguliers pour que l'intimé puisse bénéficier du séjour.

Or il incombait à l'administration de prendre ces circonstances en considération lorsqu'elle a fait exécuter une décision de retour dont l'exécution était disproportionnée par rapport à l'ingérence de l'autorité dans la vie familiale.

Lorsqu'elle a été informée d'un projet de cohabitation puis d'un projet de mariage, l'administration ne pouvait s'abstenir de prendre cette circonstance en cause ; ce faisant, l'autorité n'a pas agi comme l'aurait fait une autre autorité administration placée dans les mêmes conditions, la décision prise à ce moment étant de nature à créer un préjudice irréparable.

La circonstance que les liens affectifs se soient noués alors qu'intimé était en situation irrégulière et devait avoir conscience du caractère précaire de sa situation ne porte pas atteinte au caractère légitime du droit à la vie familiale revendiqué. » ;

Que la décision attaquée est insuffisamment et inadéquatement motivée par rapport au respect de la vie familiale du requérant, et aux conséquences désastreuses que pourrait avoir l'exécution de la mesure d'éloignement sur son projet de mariage ;

Que la décision attaquée ne tient par ailleurs nullement compte du fait que la future épouse du requérant est actuellement enceinte de ses oeuvres ;

Que pourtant, cet élément revêt une importance considérable pour la mise en balance des intérêts que la partie adverse est tenue d'effectuer en vertu du droit au respect de la vie privée et familiale ;

Qu'en effet, l'impact de la décision attaquée sur la vie familiale du requérant est ici encore plus fort vu l'importance pour Monsieur RIAHI d'être présent aux côtés de sa future épouse durant sa grossesse ainsi qu'au moment de l'accouchement, pour voir la naissance de son enfant, ainsi que pour procéder aux formalités administratives préalables pour pouvoir reconnaître son enfant ;

Que la décision n'est par ailleurs nullement motivée par rapport à la vie privée et familiale que le requérant s'est construit en Belgique depuis 4 ans, et notamment des relations étroites qu'il entretient avec sa tante et ses cousins et cousines ;

Que la partie adverse était pourtant tenue d'examiner de manière approfondie la situation du requérant au regard du droit au respect de la vie privée et familiale et de procéder à une mise en balance des intérêts ;

Que la motivation développée par la partie adverse dans l'acte attaqué apparaît donc comme lacunaire et insuffisante dans la mesure où elle n'expose nullement ce qui l'a poussée à faire prévaloir l'intérêt de l'Etat de contrôler ses frontières sur l'intérêt particulier du requérant de poursuivre sa vie en Belgique auprès de sa future épouse qui est enceinte de lui et de mener à bien leur projet de mariage et de reconnaissance de l'enfant à naître ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que la décision attaquée ne respecte à l'évidence pas ces prescrits relatifs à la motivation ;

Qu'en prenant la décision attaquée, la partie adverse a violé le droit à la vie privée et familiale du requérant ainsi que son droit fondamental au mariage ;

Qu'en outre, la partie adverse n'a pas respecté les principes de bonne administration visés au présent moyen, a commis une erreur manifeste d'appréciation et a manqué à ses obligations de motivation ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et, entre-temps, suspendu ;

Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse ne tient pas compte dans sa décision de l'intérêt supérieur de l'enfant à naître du requérant et de sa future épouse et ne motive nullement sa décision à cet égard ;

ALORS QUE la Convention Internationale relative aux Droits de l'Enfant, dont la Belgique est signataire, impose aux autorités, d'une part, de tenir compte de façon primordiale de l'intérêt de l'enfant dans toute décision le concernant (article 3) et de ne lui imposer aucun traitement discriminatoire en fonction de la situation de ses parents, notamment leur situation administrative (article 2) ;

Que l'article 3 ne confère certes pas de droit subjectif en tant que tel mais, ainsi que l'écrit Jean Zermatten, « il institue un principe d'interprétation qui doit être utilisé dans toutes les formes d'interventions à l'égard des enfants et qui confère une garantie aux enfants que leur sort sera examiné conformément à ce principe d'interprétation » ;

Qu'ainsi, l'intérêt supérieur consiste en « un instrument juridique qui vise à assurer le bien-être de l'enfant sur les plans physique, psychique et social. Il fonde une obligation des instances et organisations publiques ou privées d'examiner si ce critère est rempli au moment où une décision doit être prise à l'égard d'un enfant et il représente une garantie pour l'enfant que son intérêt à long terme sera pris en compte. Il doit servir d'unité de mesure lorsque plusieurs intérêts entrent en concurrence » ;

Qu'en outre, « l'article 3 de la Convention de New-York peut néanmoins encore engendrer des obligations ayant effet direct lorsque les autorités outrepassent les limites de leur liberté de décision : « le fait que la notion d'intérêt supérieur de l'enfant » soit une norme générale, qui nécessite une interprétation et une concrétisation, n'exclut pas l'effet direct mais oblige le juge, dans le cas qui lui est

soumis, à examiner in concreto le contenu des intérêts de l'enfant en pensant les intérêts présents. Il est en effet impossible de faire totalement abstraction dans un cas concret de l'intérêt de l'enfant. Dans ce sens il est donc octroyé un effet direct à l'article 3 de la Convention. Néanmoins, l'interprétation et la concrétisation d'une part et l'évaluation de l'intérêt d'autre part supposent que l'intérêt de l'enfant doit être également opposé aux autres droits fondamentaux et obligations présents dans le procès. ».

Que la Cour européenne des droits de l'homme a récemment rappelé à ce propos que :

« Lorsqu'il s'agit de familles, les autorités doivent, dans leur évaluation de la proportionnalité, tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant. Cet équilibre doit être sauvegardé en tenant compte des conventions internationales, notamment de la Convention relative aux droits de l'enfant (Popov, précité, § 139). La Cour souligne qu'il existe un large consensus – y compris en droit international – autour de l'idée que dans toutes les décisions concernant des enfants, leur intérêt supérieur doit primer (ibidem, § 140, X c. Lettonie [GC], no 27853/09, § 96, CEDH 2013). » (CEDH, arrêt n°19113/09 du 10 juillet 2014, Affaire Senigo Longue et autres c. France, n°68) ;

Que le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant est donc clairement au minimum un principe interprétatif par rapport à d'autres dispositions nationales ou internationales ;

Qu'il doit en toutes hypothèses être respecté par les autorités belges puisque la prise en compte de l'intérêt supérieur de l'enfant est également prescrite par l'article 22bis de la Constitution qui se lit comme suit « Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale. » ;

Qu'en outre, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précise que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » ;

Que dès lors la partie adverse était tenue, lorsqu'elle a pris la décision attaquée, de prendre en considération l'intérêt supérieur de l'enfant à naître du requérant et de sa compagne ;

Que l'ordre de quitter le territoire attaqué implique que le requérant ne pourrait pas être présent au moment de la naissance de son enfant et des premiers mois de sa vie mais l'empêcherait également de procéder aux formalités requises pour pouvoir reconnaître son enfant ;
Que la séparation brutale du requérant et de sa future épouse enceinte risque en outre de causer à cette dernière un stress important, influant négativement sur l'enfant ;

Que la partie adverse n'a à aucun moment tenu compte du fait que le requérant et sa compagne attendent un enfant et n'a nullement examiné l'impact de la décision d'éloignement attaquée sur l'intérêt et l'équilibre de cet enfant à naître ;

Que la partie adverse a ainsi violé les dispositions qui consacrent le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant visées au moyen ainsi que l'obligation de motivation matérielle qui lui incombe ;

EN TELLE SORTE que l'acte attaqué doit être annulé et entre-temps suspendu."

2.2 Waar verzoeker verwijst naar de vreemdelingenwet, het EVRM en het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad er voor de goede orde op dat het middel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending van concrete artikelen aanduidt. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.3 De artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 waarvan verzoeker de schending aanvoert, hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Betreffende de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Het legaliteitsbeginsel houdt in dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18).

2.4 De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum dat of de visumverklaring die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht "(art.6, eerste lid, van de wet)". De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat volgens het overgemaakte paspoort en het visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 7 januari 2015, en stelt dat bijgevolg het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Het bestreden bevel vermeldt wel degelijk de juridische en feitelijke gegevens op welke de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor is voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5 Verzoeker vangt zijn betoog in het eerste onderdeel van het enige middel aan met de stelling dat hij niet werd gehoord, verwijst naar het hoorrecht, het algemeen rechtsbeginsel "*audi alteram partem*" en de artikelen 41, 47 en 48 van het Handvest, en citeert rechtspraak. Tevens verwijst hij naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat artikel 47 van het Handvest betrekking heeft op het rechtsmiddel waarover verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de *in casu* bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen 'gerecht' zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling. Artikel 48 van hetzelfde Handvest handelt over het vermoeden van onschuld en rechten van de verdediging. Verzoeker zet echter niet uiteen in welke mate dit op hem *in casu* toepassing zou vinden. Een verwijzing naar voormelde artikelen 47 en 48 is dan ook niet dienstig.

Verzoeker betoogt wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid werd geboden om zijn standpunt op een nuttige en effectieve wijze te laten kennen.

De Raad wijst erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-

277/11, *M.M.*, pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In de mate dat verzoeker de hoorplicht aanvoert als algemeen beginsel behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Tevens dient te worden benadrukt dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Verzoeker zet uiteen dat hij op 23 november 2018 ondervraagd werd en belangrijke informatie gaf. Hij verwijst tevens naar de huwelijksverklaring ondertekend op 19 november 2018 en de zwangerschap van zijn toekomstige echtgenote zoals aangegeven in het stuk 2 bij zijn verzoekschrift. Vervolgens werd hem de bestreden beslissing betekend die op 24 mei 2018 genomen werd. Het kernpunt van zijn betoog bestaat er aldus in dat sinds 24 mei 2018 zijn situatie gewijzigd is.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad niet aantoonde, dan wel kon aantonen, dat zijn partner zwanger was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Bijgevolg kon de gemachtigde hiervan ook geen kennis hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en kon hij er derhalve geen rekening mee houden. Verzoeker kan het stuk 2, dat eerst van na het nemen van de bestreden beslissing dateert, ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verweerder werden voorgelegd. Het komt niet aan hem als annulatierechter toe om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Waar verzoeker hekelt dat de beslissing maanden nadien werd betekend en de zwangerschap een belangrijk nieuw element is, kan dit geen afbreuk doen aan het voorgaande. Waar hij stelt de bevalling te willen bijwonen en de administratieve zaken wenst te regelen,

merkt de Raad op dat met toepassing van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet desgevallend om een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten kan worden gevraagd.

Wat betreft de samenwoning en de intentie om te huwen (evenals de intentie om wettelijk samen te wonen) motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris dat dit hem bovendien niet automatisch recht geeft op verblijf. Bijgevolg werd hiermee reeds rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en werd hieromtrent gemotiveerd.

Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat het aanreiken van deze elementen bij een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van het bestreden bevel had kunnen leiden. De zwangerschap was immers nog onbestaande en met de intentie tot huwen, en aldus met de aanwezigheid van de partner van verzoeker, werd reeds rekening gehouden.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat deze verwijzingen kaderen in het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM. Ook verzoeker zelf verwijst in het kader van het tweede onderdeel van het middel, waar hij de schending van voormeld artikel van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet uiteenzet, naar de relatie met zijn toekomstige echtgenote op het Belgische grondgebied. Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten weerspiegelt dan weer de normen zoals weergegeven in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarnaar verzoeker in dit kader eveneens verwijst, luidt: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Nog daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich dragen, hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, dient aldus te worden herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen en aldus het gezinsleven niet betwist.

Verder motiveert de bevoegde gemachtigde dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar verzoeker een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Tevens stelt hij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en onder verwijzing naar vaste rechtspraak van de Raad van State benadrukt hij dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Derhalve wordt het gezinsleven niet betwist en wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker opnieuw aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de zwangerschap van mevrouw weze het herhaald dat hij niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiervan op de hoogte was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, wat overigens onmogelijk was aangezien op dat moment nog geen sprake was van een zwangerschap. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25). Tevens herhaalt de Raad dat het verzoeker ten gepaste tijde vrijstaat te verzoeken de verwijdering tijdelijk uit te stellen met toepassing van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst tevens naar zijn tante, neven en nichten die hij regelmatig ziet. In dit kader wijst de Raad erop dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Verzoeker dient dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van de vernoemde familieleden aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het voorgaande kan van een beschermd gezinsleven met hen slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Deze bewijzen ontbreken, zodat een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de overige personen niet wordt aangetoond.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoeker geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het gegeven dat de partner van verzoeker momenteel niet kan reizen wegens zwangerschap of omdat zij pas bevallen is, staat de bestreden beslissing niet in de weg. Het dient immers te worden aangestipt dat indien mevrouw en het kind verzoeker niet kunnen vergezellen, het een tijdelijke scheiding betreft, daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens zijn binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw in orde zijn. De Raad merkt hierbij op dat de moderne communicatiemiddelen kunnen zorgen voor regelmatige contacten. De omstandigheid dat verzoeker

sinds 2014 in België verblijft, kan evenmin een hinderpaal vormen om dit familieleven elders verder te zetten. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806). Echter kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch *instrumentarium* (RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het gezinsleven uitsluitend in België kan uitgebouwd en/of beleefd worden. Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoeker kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om hem toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Verzoeker verwijst tevens naar zijn privéleven. Hij zet onder meer uiteen dat hij een tante, neven en nichten heeft, in België zijn leven heeft opgebouwd, geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat hij talrijke vrienden en kennissen in België heeft. Verzoeker laat echter na zijn privéleven *in concreto* aan te tonen. Wat de zwangerschap betreft, kan de Raad verwijzen naar het hogerstaande. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben aangetoond, hij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Wat de voorgehouden schending van artikel 12 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen conform de Belgische wetgeving en verzoeker geenszins het recht ontzegt om te huwen en een gezin te stichten. De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (*cf.* RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). Dat de relatie en de intentie tot huwen niet worden betwist of in twijfel getrokken, doet hieraan geen afbreuk. Een schending van artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire

voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking.

2.6 Het laatste onderdeel van het enige middel wijdt verzoeker aan het (hoger) belang van het kind en verwijst in dit kader opnieuw naar onder meer het bijstaan van zijn echtgenote en het finaliseren van de administratieve zaken.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat de genoemde artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Artikel 22bis van de Grondwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt: “Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.” Uit de bewoordingen van deze grondwetsbepaling, en met name het vijfde lid “de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind”, blijkt dat geen directe werking aan deze grondwetsbepaling kan worden verleend, dermate dat verzoeker er zich niet direct op kan beroepen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (Parl.St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31- 32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl.St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Verzoeker verwijst in dit kader ook opnieuw naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan echter opnieuw refereren naar hetgeen reeds werd uiteengezet. Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motiveringsplicht in zich draagt, kon de bevoegde gemachtigde niet op de hoogte zijn van de zwangerschap bij het nemen van de bestreden beslissing en het staat verzoeker vrij desgevallend om een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt in dit kader dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit arresten van de Raad, volstaat het tot slot erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen voldoende onderzoek heeft gevoerd naar zijn feitelijke situatie of dat geen rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de hoorplicht, en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN